

1 Ontsnappen uit Grommelpiek is onmogelijk

Het was kwart over twaalf 's nachts, vier weken voor Midwintereinde, en een jongen van dertien hing aan een rafelig zelfgemaakt touw tegen de buitengevel van de donkerste toren van Grommelpiek, het Rehabilitatiecentrum voor de heropvoeding van duistere magie en boze tovenaars.

(Dat is trouwens een lange en chique naam voor een gevangenis, en niet zomaar een gevangenis, maar de veiligste en ondoordringbaarste gevangenis in de wilde bossen.)

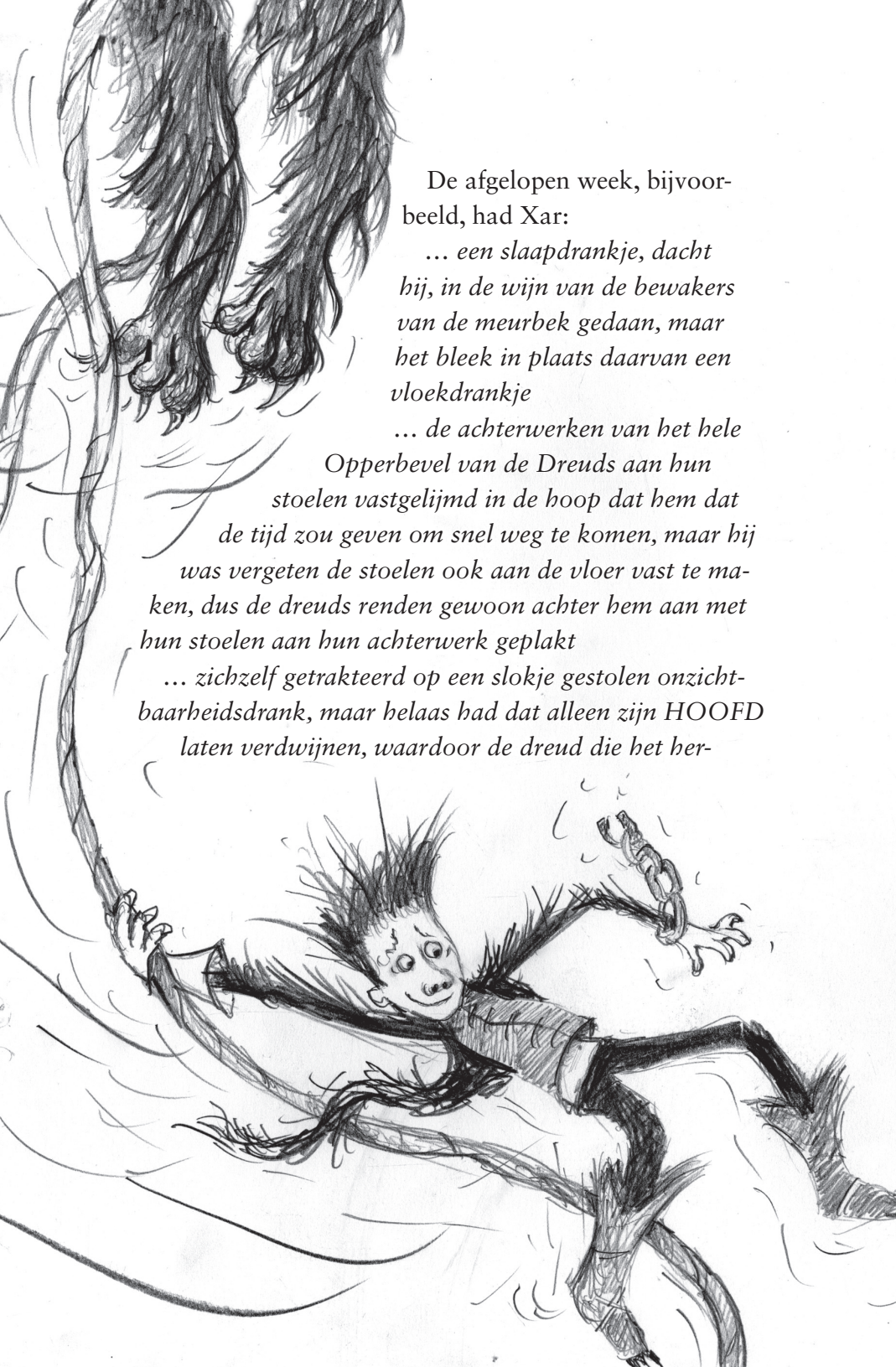
Die jongen heette Xar (wat je uitspreekt als 'Zar' – vraag me niet waarom, spelling is gewoon raar) en hij had daar echt, echt, echt niet moeten zijn.

Hij hoorde IN de gevangenis te zitten, niet er BUITEN vijftien meter boven de zee te bungelen voor een van de ramen. Dat is een van de belangrijkste regels van gevangnissen, en Xar had dat echt moeten weten.

Maar Xar was niet het soort jongen dat zich aan regels hield.

Xar dééd eerst dingen, en dacht pas later na. Dat was ook precies de reden waarom hij in het Rehabilitatiecentrum was beland en de reputatie had gekregen van de ondeugendste, wildste jongen die sinds een generatie of vier in het rijk van de tovenaars was geboren.

Kijk maar of je vindt dat die reputatie terecht is...

De afgelopen week, bijvoorbeeld, had Xar:

... een slaapdrankje, dacht hij, in de wijn van de bewakers van de meurbek gedaan, maar het bleek in plaats daarvan een vloekdrankje

... de achterwerken van het hele Opperbevel van de Dreuds aan hun stoelen vastgelijmd in de hoop dat hem dat de tijd zou geven om snel weg te komen, maar hij was vergeten de stoelen ook aan de vloer vast te maken, dus de dreuds renden gewoon achter hem aan met hun stoelen aan hun achterwerk geplakt

... zichzelf getrakteerd op een slokje gestolen onzichtbaarheidsdrank, maar helaas had dat alleen zijn HOOFD laten verdwijnen, waardoor de dreud die het her-

opvoeden overzag zich rot was geschrokken omdat hij bij zijn bezoek aan Xars cel dacht dat de gevangenis was overgenomen door onthoofde GEESTEN...

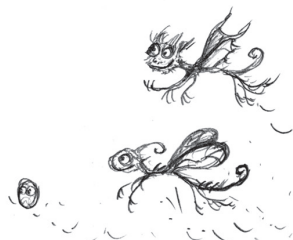
Die ongehoorzame dingen had hij allemaal niet expres gedaan. Het was gewoon allemaal toevallig gebeurd terwijl hij probeerde te ontsnappen, want ook al was Xar een onbezorgde en vrolijke jongen, twee maanden van gevangenschap waren zelfs voor hem zwaar geweest. Zijn kuif was een beetje ingezakt onder de druk en hij had zich af en toe lichtelijk wanhopig gevoeld.

Iedereen wist dat het onmogelijk was om uit Grommel-piek te ontsnappen, maar Xar had zich nog nooit laten afschrikken door zo'n klein detail. Dus hoewel zijn huidige situatie er voor een buitenstaander misschien behoorlijk penibel uitzag, was Xar opmerkelijk blij met zichzelf, als je naging dat hij aan een rafelig touw hing boven een zee waarvan bekend was dat er verschrikkelijke monsters zoals blunderbrokken, dolkvinnen en stekelbaarden leefden.

Zijn klaarwakkere ogen straalden van opwinding en hoop.

'Zie je nou wel!' fluisterde Xar triomfantelijk tegen zijn metgezellen. 'Wat heb ik je gezegd? Het gaat hartstikke goed! We zijn al bijna ontsnapt!'

En Xar had gelijk, het was echt heel knap dat ze al zover waren gekomen.

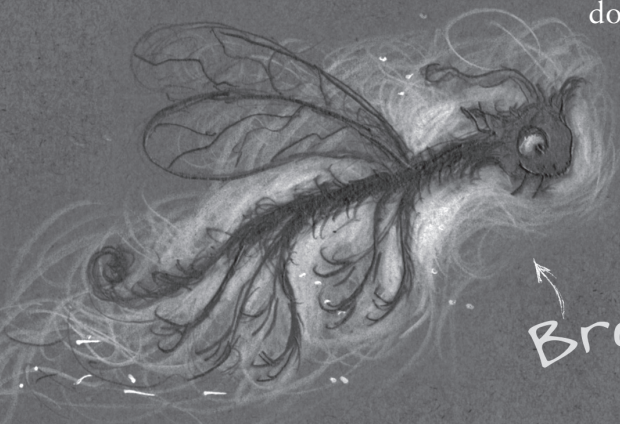

KNIJPSJU

Het Grommelpiek Rehabilitatiecentrum voor de heropvoeding van duistere magie en boze tovenaars was speciaal gemaakt om enkele van de meest angstaanjagende monsters in de gehele magische wereld op te sluiten. Boemanen. Stinkkreuzen van alle maten en woestheden, blubberen, kelpies, witte wijven en zelfs op enig moment, als ik het durf te zeggen, HEKSEN, die ooit uitgestorven waren maar pas onlangs weer in dat deel van de wilde bossen waren opgedoken.

NIEMAND – geen duistere fee, geen meurbek hoe groot en angstaanjagend ook, geen boze tovenaar met de gemeenste betoveringen – was OOIT eerder uit Grommelpiek ontsnapt.

Eerdere gedetineerden hadden het uiteraard geprobeerd, en de verhalen over moedige maar mislukte ontsnappingspogingen uit Grommelpiek werden al jaren van fee tot fee doorverteld.

Maar niemand was ooit met succes ontsnapt.

Bromboezel

Zelfs als je het met buitengewoon veel geluk tot buiten de gevangensmuren redde zonder dat de schedels gingen schreeuwen, dan nog waren de grimmige torens van Grommelpiek gebouwd op zeven eilandjes in een zee met de fraaie naam 'de Schedelzee'. Daar kregen de verraderlijke golven je dan wel te pakken, of die gemene meermensen de stekelbaarden kwamen uit hun holen in het verdronken bos op de zeebodem, grepen je en sleepten je terug.

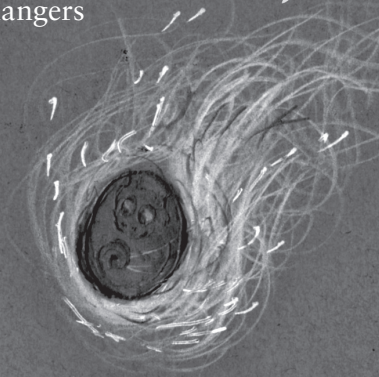
Als zoon van een koningsmagiër en een jongen met een heleboel persoonlijk charisma had Xar behoorlijk wat volgelingen.

Op het ogenblik had hij gezelschap van vijf feeën (Tafelstorm, Tijdverlies, Hinkiepunk, Ariël en Mosterdhoofd): mooie, fel uitziende schepsels die een kruising leken tussen een heel klein mensje en een kwaad insect. Daarnaast had hij drie donsfeeën (Knijpsju, Bromboezel en de Baby): kleinere, bij-achtige schepseltjes die nog te jong waren voor de cocon waar ze in zouden kruipen om in echte, volwassen feeën te veranderen.

Feeën kunnen 's nachts oplichten als sterren, maar deze wilden momenteel niet gezien worden, dus hadden ze het licht van hun lijfjes gedempt tot de allerlaagste gloed.

Deze feeën waren allemaal trouwe aanhangers van Xar, en ze hadden zichzelf stilletjes en onzichtbaar Grommelpiek in gesmokkeld om hem te helpen ontsnappen.

de
Baby

‘Jij heeft gelijk, baas!’ antwoordde Knijsju fluisterend. Knijsju was een donsfee, een schepseltje met zes benen, groter dan een hommelmot maar nog altijd klein genoeg om in je hand te passen, en hij zoemde opgewonden om Xars hoofd. ‘Jij heeft ALTIJD gelijk! Daarom is jij de baas en brengt jij ons nooit in de problemen! Oo! Wat is dat voor boei-interessante grot?’

Die ‘boei-interessante grot’ was in feite een grote schedel met zijn mond open. Knijsju zoemde naar binnen om op onderzoek uit te gaan, en meteen klapten die kaken met een onheilspellende galm op elkaar en knepen de ooggeten stijf dicht alsof er nog oogleden overheen zaten. ‘Halloooo?’ zoemde Knijsju daarbinnen met een ongeruste echo. ‘Halloooo? Ik geloofs dat ik vastzit!’

De feeën vielen bijna uit de lucht van het lachen, maar Xar schrok en fluisterde snel: ‘Niet over de rand van de borstwering gaan, jongens! Er ligt een magisch krachtveld om dit kasteel heen, en BINNEN komen is niet zo’n probleem, maar er weer UIT is een ander verhaal!’

Xar moest behoorlijk wat risico nemen, want de schedel bevond zich net buiten zijn bereik. Hij moest het uiteinde van het touw aan zijn enkel vastbinden en op de kop gaan hangen alleen al om erbij te kunnen, en toen duwde hij heel, heel voorzichtig en rustig de kaken van de schedel open. Knijsju zoemde naar buiten en piepte triomfantelijk: ‘Alles goed! Maaks je niet druk, jongens! Alles is GOED!’

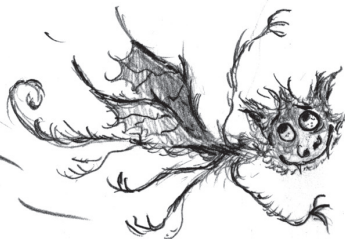

K durf niet kijken...

Xar zwaaide zichzelf weer terug op een veiligere richel en legde zijn geïnteresseerde metgezellen uit dat die schedels van het schreeuwende soort waren, en dat ze een van de laatste verdedigingen van Grommelpiek vormden.

Zodra je één vinger buiten de omtrekken van de gevangenis stak, deden die schedels namelijk hun mond open en schreeuwden ze bloedstollend hard, waardoor de wachters van Grommelpiek wakker werden en achter je aan kwamen.

Alles GOED!

Dit was typisch voor Xar. Ook al bracht hij al zijn hele jonge leven zijn volgelingen aanzienlijk in de problemen, je moest het hem wel nageven: hij deed ook altijd zijn uiterste best om ze er weer UIT te krijgen, ook als hij daardoor zelf groot gevaar liep.

De pratende raaf in Xars gezelschap had zijn vleugels voor zijn ogen geslagen, heftig geschrokken van deze hele ondersteboven-bungelen-en-donsfeeën-van-schreeuwen-de-schedels-redden-toestand. Een twee meter dertig lange Eenzame Razende Vlijmtand-weerwolf die Allenig heette, maakte ongeruste gromgeluiden toen Xar over de wachters van Grommelpiek begon.

Xar had Allenig in de gevangenis ontmoet, en hoewel het eigenlijk niet zo raadzaam is om vriendschap te sluiten met Eenzame Razende Vlijmtand-weerwolven, hadden Xar en de weerwolf allebei niet veel keus gehad. Ze wilden allebei ontsnappen.

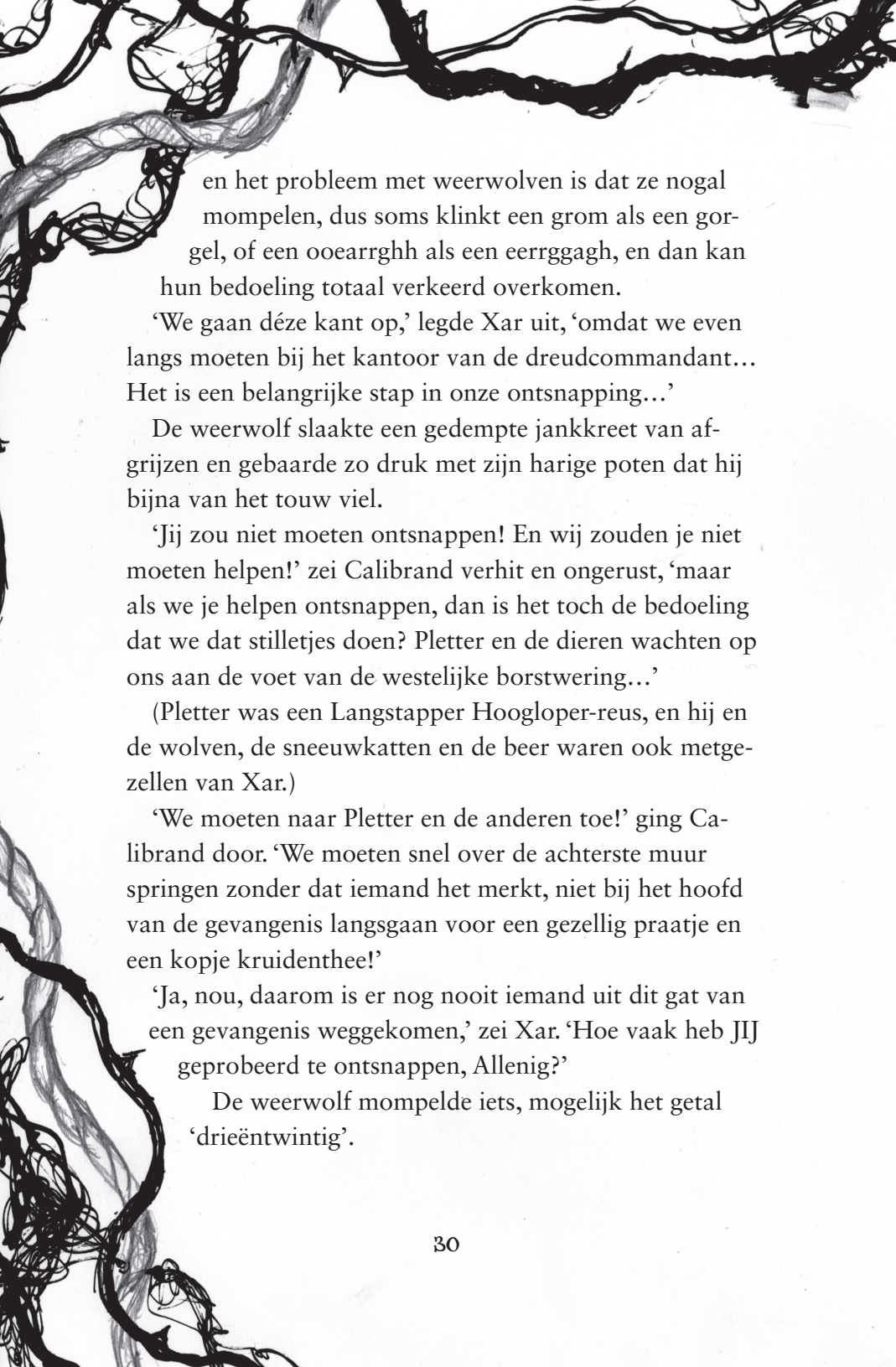
De weerwolf maakte een gedempt jankgeluid van ontevredenheid.

‘Wat zegt die weerwolf?’ vroeg de raaf.

De pratende raaf heette Calibrand en had een fraaie vogel kunnen zijn, maar helaas was het zijn taak om Xar uit de problemen te houden, en door de zorg van die onmogelijke opdracht bleven zijn veren steeds maar uitvallen.

‘Ik geloof dat hij vraagt: Waarom gaan we deze kant op?’ zei Xar.

Xar was de enige van hen die de weerwolftaal had geleerd, maar opletten in de klas was niet zijn sterkste punt,

en het probleem met weerwolven is dat ze nogal mompelen, dus soms klinkt een grom als een gorgel, of een ooearrghh als een eerrggagh, en dan kan hun bedoeling totaal verkeerd overkomen.

‘We gaan déze kant op,’ legde Xar uit, ‘omdat we even langs moeten bij het kantoor van de dreudcommandant... Het is een belangrijke stap in onze ontsnapping...’

De weerwolf slaakte een gedempte jankkreet van afgrijzen en gebaarde zo druk met zijn harige poten dat hij bijna van het touw viel.

‘Jij zou niet moeten ontsnappen! En wij zouden je niet moeten helpen!’ zei Calibrand verhit en ongerust, ‘maar als we je helpen ontsnappen, dan is het toch de bedoeling dat we dat stilletjes doen? Pletter en de dieren wachten op ons aan de voet van de westelijke borstwering...’

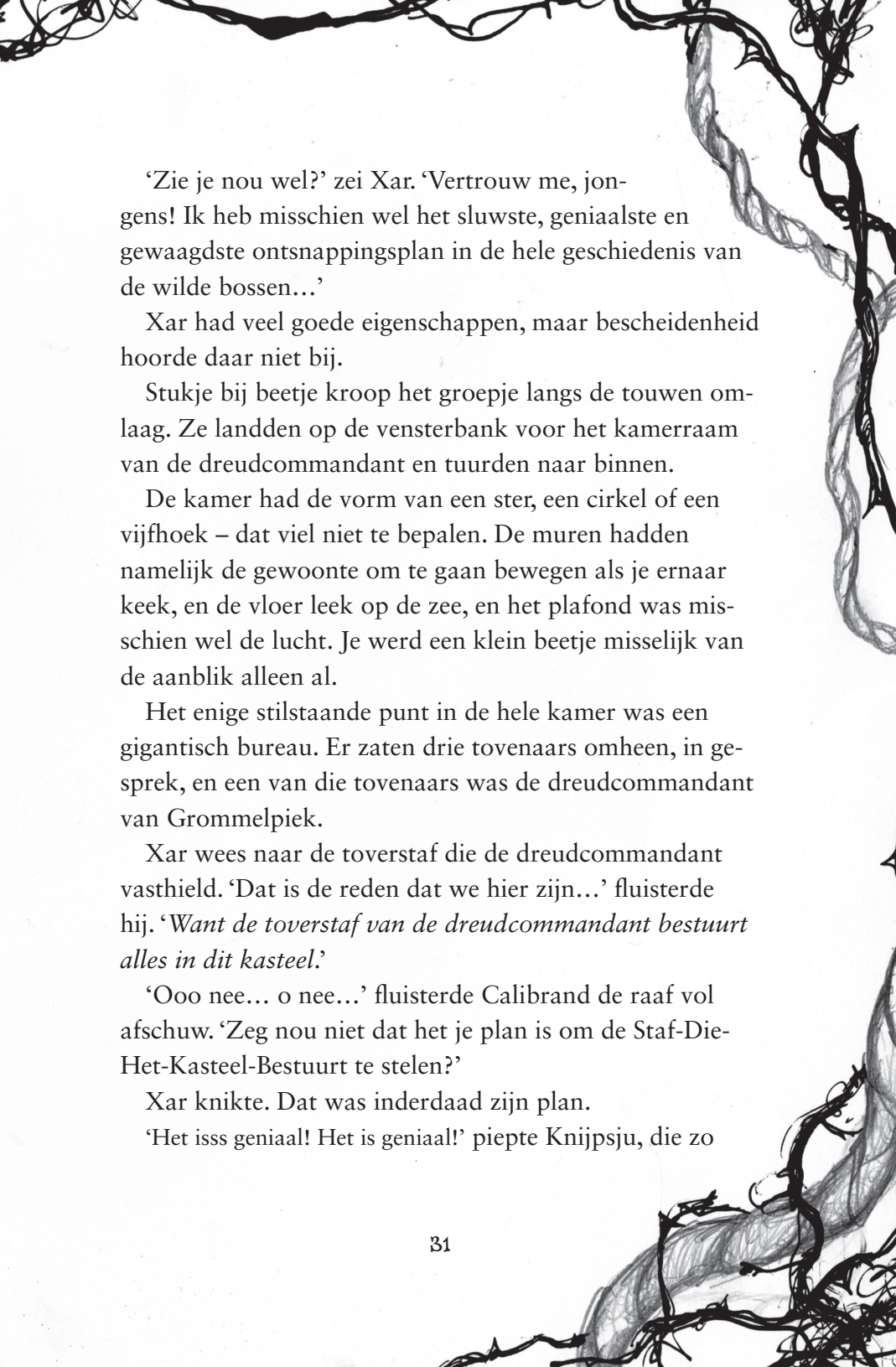
(Pletter was een Langstapper Hoogloper-reus, en hij en de wolven, de sneeuwkatzen en de beer waren ook metgezellen van Xar.)

‘We moeten naar Pletter en de anderen toe!’ ging Calibrand door. ‘We moeten snel over de achterste muur springen zonder dat iemand het merkt, niet bij het hoofd van de gevangenis langsgaan voor een gezellig praatje en een kopje kruidenthee!’

‘Ja, nou, daarom is er nog nooit iemand uit dit gat van een gevangenis weggekomen,’ zei Xar. ‘Hoe vaak heb JIJ geprobeerd te ontsnappen, Allenig?’

De weerwolf mompelde iets, mogelijk het getal ‘drieëntwintig’.

‘Zie je nou wel?’ zei Xar. ‘Vertrouw me, jongens! Ik heb misschien wel het sluwste, geniaalste en gewaagdste ontsnapingsplan in de hele geschiedenis van de wilde bossen...’

Xar had veel goede eigenschappen, maar bescheidenheid hoorde daar niet bij.

Stukje bij beetje kroop het groepje langs de touwen omhoog. Ze landden op de vensterbank voor het kamerraam van de dreudcommandant en tuurden naar binnen.

De kamer had de vorm van een ster, een cirkel of een vijfhoek – dat viel niet te bepalen. De muren hadden namelijk de gewoonte om te gaan bewegen als je ernaar keek, en de vloer leek op de zee, en het plafond was misschien wel de lucht. Je werd een klein beetje misselijk van de aanblik alleen al.

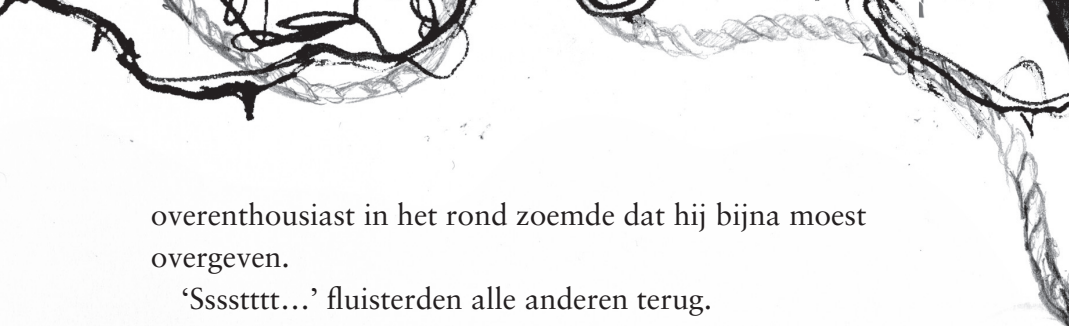
Het enige stilstaande punt in de hele kamer was een gigantisch bureau. Er zaten drie tovenaars omheen, in gesprek, en een van die tovenaars was de dreudcommandant van Grommelpiek.

Xar wees naar de toverstaf die de dreudcommandant vasthield. ‘Dat is de reden dat we hier zijn...’ fluisterde hij. ‘*Want de toverstaf van de dreudcommandant bestuurt alles in dit kasteel.*’

‘Ooo nee... o nee...’ fluisterde Calibrand de raaf vol afschuw. ‘Zeg nou niet dat het je plan is om de Staf-Die-Het-Kasteel-Bestuurt te stelen?’

Xar knikte. Dat was inderdaad zijn plan.

‘Het isss geniaal! Het is geniaal!’ piepte Knijpsju, die zo

overenthousiast in het rond zoemde dat hij bijna moest overgeven.

‘Ssstttt...’ fluisterden alle anderen terug.

De weerwolf maakte een zacht gromgeluid dat misschien goedkeuring was. Eigenlijk wás het ook best een goed plan. En in elk geval was het iets wat de weerwolf nooit eerder had geprobeerd.

Maar terwijl Xar de kamer in gluurde, met het ruige gewicht van de vacht van de weerwolf die op zijn schouder leunde, schrok hij zo erg dat hij bijna van de vensterbank viel.

Want hij herkende plotseling de andere tovenaars die met de dreudcommandant van Grommelpiek in gesprek waren.

‘*Mijn vader... en mijn broer...*’ fluisterde Xar.

Het waren inderdaad Xars vader, de machtige tovenaars Encanzo de Grote, koning der tovenaars, en Xars oudere broer Plunder.

Xar voelde een mengeling van angst en schaamte bij zichzelf opkomen, beginnend met een misselijke draai van zijn maag en opborrelend tot een hete blos van schaamte.

Toen Xar door de dreudwachters was gearresteerd, waren Encanzo en Plunder niet thuis. Zij waren op een missie naar de Heksenbergen om uit te zoeken hoe ernstig de dreiging van de heksen was.

Dus zijn vader en broer wisten nog niet waarom Xar hier zat... en Xar wilde ook echt, echt niet dat ze erachter kwamen...

Als hij zich zo ver mogelijk naar voren boog, kon Xar net verstaan wat de tovenaars zeiden.

‘Uw dreuds zijn mijn koninkrijk in geslopen terwijl ik van huis was en hebben mijn zoon van me gestolen!’ tierde Encanzo. ‘Ik eis dat u hem ogenblikkelijk vrijlaat!’

Xars vader Encanzo was een lange, immens machtige tovenaars, met zoveel magische kracht dat het merkwaardig lastig was om naar hem te kijken. Door zijn magie ver-
vaagden zijn omtrekken, verschuivend en bewegend, en grote, dampende wolken van betovering stegen op van zijn hoofd als hij sprak.

Hij zag er een beetje vermoeid uit, want hij was ook doodmoe van de voortdurende strijd van zijn volk tegen de heksen.

De dreudcommandant was nog langer, een ellenlange man, verschrikkelijk mager en met zulke lange wenkbrauwen dat hij er vlechten in had gemaakt. Hij was in het bos zo oud geworden dat hij zelf iets van een boom had. Zijn vingers waren gebogen en vergroeid als takken en zijn gezicht was zo groen en gerimpeld als oude boombast.

De dreudcommandant had goede bedoelingen, maar hij was er altijd van overtuigd dat hij overal volkomen gelijk in had en dat alle anderen het helemaal mis hadden.

Dat kan je na verloop van tijd bitter maken in plaats van vriendelijk, want ons karakter concentreert zich vaak naarmate we ouder worden, en in hem was het gedestilleerd tot een bijzonder ranzig, giftig drankje. Boze, veroor-

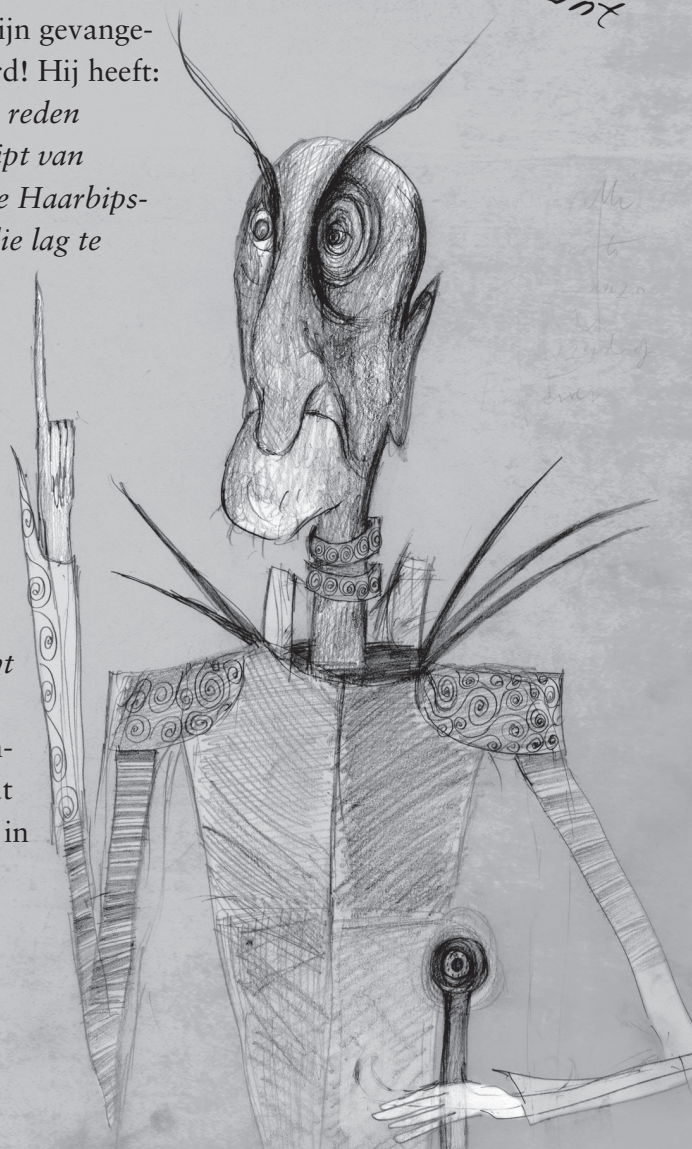
delende oogjes glinsterden in zijn als boomschors gerimpelde gezicht en zijn klauwachtige handen sloten zich jaloers om zijn toverstaf.

‘Ik hou Xar niet hier voor mijn eigen amusement!’ snauwde de dreudcommandant. ‘Uw ellendige zoon heeft mijn gevangenis totaal verstoord! Hij heeft:

*... zonder enige reden
staarthaar afgeknipt van
de Grote Jankende Haarbips-
stinkreus terwijl die lag te
slapen in zijn
cel, en de Grote
Jankende Haar-
bips-stinkreus
jankt vijf dagen
later nog steeds
van woede en
houdt iedereen
in de westelijke
toren de hele nacht
wakker...*

‘Aha,’ zei Encan-
zo peinzend, ‘is dat
dat gekerm dat ik in
de verte hoor?’

De
dreudcommandant

Zo grappig!

‘Dat wás niet zonder reden!’ protesteerde Xar fluisterend tegen zijn metgezellen. ‘Ik had dat haar nodig zodat ik kon ontsnappen in een absoluut onfeilbare Grootvoet-soldaat-met-een-baardvermomming...’

‘Niemand gaat geloven dat jij oud genoeg bent voor een baard, Xar!’ protesteerde Calibrand. ‘En Grootvoet-soldaten zijn minstens twee meter lang!’

‘Dat was een kleine tekortkoming in mijn onfeilbare plan,’ gaf Xar toe.

Het was niet de enige tekortkoming.

Als hun wintervacht aangroeit, krijgen Jankende Haarbips-stinkreuzen namelijk een fraaie kleur middernachtblauw. Xar was binnen ongeveer vijf minuten gesnapt, omdat de dreudwachters het er vrij snel over eens waren dat een Grootvoet van anderhalve meter lang met een helblauwe baard niet bestond.

Hie hie hi hi!

